

A Budapest Sportcsarnoktól a Papp László Arénáig III.

2011 február 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Most, hogy már csak annyi id? van hátra az év egyik legjelent?sebb hazai sporteseménye, a divízió 1-es jégkorong világbajnokság virágvasárnapi kezdetéig, mint amennyi Húsvét és Pünkösd között telik el - vagyis hét teljes hét - éppen itt az ideje, hogy megjelenjen visszatekintésünk újabb – immár harmadik - fejezete.

Az eddigiek során egy feljutásról (1983) és egy kudarcot jelent? 7. helyezéssel végz?dött „C” vb-r?l (1990) esett szó, amikor aztán harmadszor kaptuk meg a harmadosztályú világbajnokság rendezésének jogát – mindenki nagyon várta az újabb sikert jelesül, hogy másfél évtized után ismét „B” osztályúvá váljon a Magyar Jégkorong.

A múlt század utolsó évtizedének els? felében – sajnos jégkorongsportunk – rettenetes mélypontra került. A fedett jégpályák már – már nyomasztóvá váló hiánya, az idegenlégiósok által egyre inkább háttérbe szoruló feln?tt válogatott játékosok nekikeseredése, a rengeteg botrány – pályán és azon kívül, valamint a politikai helyzet változása miatt megjelen? új feltörekv? országok együttesen okozták a magyar válogatott minden addiginál er?sebb visszaesését. Amíg a 60-as, 70-es, s?t egy ideig még a nyolcvanas évek is arról szóltak, hogy a mieink amolyan „B” csoport vége „C” csoport eleje kategóriába soroltattak be, addig 1991-92-t?l kezdve bizony azért kellett imádkozniuk a sportág barátainak, hogy nehogy szégyen - szemre kiessünk a már 4. osztályt jelent? D-be. Olyan nagyon fájó és kínos vereségek érték a „C” világbajnokságokon a magyar válogatottat – sajnos még csak nem is teljes a felsorolás – mint az 1991-es Észak-Korea elleni 2-6, vagy az egy évvel kés?bbi teljes összeomlás, amikor Ausztrália 8-1-re, Nagy-Britannia 14-3-ra vert minket. De a Szlovéniától 1993-ban kapott 14-2-es zakó ugyanúgy fekete bet?kkel íródott a sportág hazai történetének lapjaira, ahogy az 1994-es Szlovákia elleni 0-10, illetve a Kazahsztán elleni 5-14 is.
Közben viszont azért derengett már valami kis fény az alagút végén; szép lassan kezdtek feln?ttkorba lépni a dunaújvárosi Kercsó tanítványok, illetve Ocskay Gábor székesfehérvári neveltjei, mire pedig szép lassan feljutottak mell?lünk a szlovákok, meg az egykori szovjet utódállamok csapatai és újra lett reális esély a feljutásra, addigra meg is kaptuk – nyolc év után – ismét a rendezés jogát.
Ez az 1998-as egy olyan „C” csoportos világbajnokság volt ahol tulajdonképpen egy mérk?zésre kellett kihegyezni magát csapatunknak, hiszen reálisan nézve egyedül a székely hokisokkal telet?zdelt Románia jelenthetett akadályt

a „B” csoport irányába.

De menjünk sorjában. A korábban egyik f? vetélytársunknak számító kínaiak ellen akkoriban már nem okozott gondot a gy?zelem, a BS-ben 7-1-re vertük ?ket. Ezután két meccs erejéig a két Fejér megyei város is vendégül láthatta a nemzeti csapatot; Dunaújvárosban a spanyolok ellen 6-1-re, Székesfehérvárott a Koreai Köztársaság ellen 6-0-ra diadalmaskodtunk. A Kína elleni két pontot vittük magunkkal a négyes dönt?be, amelynek hátralév? meccseire megint visszaköltöztek a csapatok a Budapest Sportcsarnokba.
Ekkor már megkezd?dött a tulajdonképpeni ?rségváltás a válogatottban, hiszen egyre inkább az 1975-76-77-es születés?, korábban ifjúsági szinten majdnem az „A” csoportba jutó kés?bbi aranygeneráció vitte a prímet feln?tt szinten is. Az ? vezérletükkel – többek között Palkovics négy és Ladányi két góljának is köszönhet?en – 14-0-ra tönkrevertük Litvániát és a remek gólkülönbségünknek köszönhet?en, ahogy másfél évtizeddel korábban a kínaiaknak ellenünk, úgy most Románia ellen nekünk volt elegend? a döntetlen a feljutás kiharcolásához.
Ezen a végül megint aranybet?kkel íródó meccsen, a BS lelátóin helyet foglaló 8000 szurkoló valószín?leg mit sem tudott arról, hogy az akkor mindössze 18 esztend?s kapuszseni, Szuper Levente lázasan állt a magyar ketrec elé. Mindenesetre azt a betegen is extázisban véd? háló?r sem tudta megakadályozni, hogy Románia egy harmad után 2-0-s el?nybe kerüljön. Elúszni látszott a feljutás, ráadásul az egy évvel korábbi vb emléke is kísérthette a fiúkat, hiszen Észtországban éppen ilyen arányban maradtunk alul, déli szomszédunkkal szemben.

Ám ekkor jött egy remek húsz perc, és ahogy a korabeli felvételen is látható, fantasztikusan egymásra talált megint a közönség és a csapat.
Sorrendben Erd?si Péter, az utolsó világbajnokságán szerepl? nagy öreg Ancsin János és a fiatal Szélig Viktor is betalált, így a befejez? játékrészben már csak tartani kellett az eredményt. Másodszor is feljutott hazai jégen a magyar csapat – ami itthon, azóta sem sikerült, reméljük majd az idén – a végs? dudaszót követ? „vonatozás” a jégen pedig sokáig emlékezetes maradt.

Juhász Attila

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló